

# KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona, félévre 4 korona, negyedévre 2 korona, egyes szám ára 20 fillér.

Nyilttér sora 40 fillér.

Hirdetés nagyság szerint.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez intézendők.

Előfizetési pénzek és reklamációk, Feigl Gyula

kiadó címére küldendők.

XXIV. évfolyam.

Felelős szerkesztő:  
FEIGL GYULA.

45. szám.

## Az olasz bor.

(V.) Nem politikai vonatkozásában akarjuk szövéteni a kérdést, hanem azt mint tisztán közgazdasági kérdést tárgyaljuk. Az olasz bor óriási válsággal fenyegette a bortermelő gazdákat. Legnagyobb fogyasztónkat Ausztriát és ezt a mi boráról már az Anjouk idejében világhíres országunkat előzönlötte a magyar bor közel másfél millió hektoliter.

Mikor tizennégy év előtt az olaszokkal kereskedelmi szerződést kötöttünk, a pécsi iparkamara nyomban meglátta a ránk zuduló veszedelmet és küldöttséggel kérte a nagy Baross Gábor akkori kereskedelmi minisztert, hogy a magyar bortermelés veszedelmét hártsa el és ne járuljon ahhoz, hogy az olasz bort 3 ft. 20 krajcáros vámnál behozhassák. Tizennégy év előtt a szőlőrekonstrukció elején volt, a pincék üresek, a hamisbor gyártás iparágga lett. Baross azt mondta, hogy az olasz borra szükségünk van és az alatt a tíz év alatt, míg a kereskedelmi szerződés érvényben lesz az olasz bor nem lesz ártalmára a borkereskedelmnek.

De minőt változott a helyzet. Baross nem bizott benne, hogy a magyar vállalkozás néhány év alatt összehozza azt a kétszáz milliót, a mit a szőlőrekonstrukció a gazdáktól elkívánt; Baross nem bizott abban, hogy ilyen szaporán és olyan óriási investícióba bele mer a gazdaközönség menni és már a kereskedelmi szerződés érvényének derekán láttuk, hogy az olasz borral nem bírunk

megbirkózni. Miért? Mert az olasz égalj alatt du-sabban, noha silányabbat terem a gerezd, a termelés intenzív, a munkaerő olcsó s ott a rekonstrukció nem követelt drága kölcsönöket, a miknek terhe a gazdák nyakába szakadt. Ez volt a helyzet és a magyar gazdák azért szorongatták a kormányt s agitáltak, mert félték, hogy a kormány a velünk szövetségben álló országgal szemben nem lesz képes ellenállni, főleg ha meggondoljuk, hogy Olaszországnak még vitálisabb érdeke, hogy lehetőleg közeli országba vámkedvezményes fogyasztási területet kapjon.

Kávéházi Vantorsok és malomalatti Waldekk-Rousseau-k igen hangosan beszélgetnek most a legujabb kiegyezésről és ha megkérdezzük őket, hogy ezt az ügyet néhány frappans szóval világít-meg, — nem tudnak válaszolni. Lássuk tehát a legujabb kiegyezést. A magyar kormány és az olasz kormány megbízottai Flórenben tárgyaltak hónapokig, akkor mikor a magyar kaszás homlo-káról a veriték csurgott. A kemény harcnak eredménye volt, hogy 1904-ben bizonyos kontingens után 18 korona egy hektoliter bor után a vámtétel, 1905-ben pedig 48 korona lesz. Ám már ebben az évben se bocsájthatja az olasz egész termését az átmenetileg 18 koronás vámtétellel hoz-sánk és Ausztriába, hanem csak 450 ezer hecto-litert, a miből ránk 200.000 htl. jut. Ez a mennyiség alig lesz egy harmadrésze annak a mennyit eddig hoztak be az olaszok egy év alatt.

Ez évben tehát még lesz szerencsénk az olasz borhoz, de jövőre hirmondó is aligha lesz, aza

az olasz borral, a melynek váma 48 korona, már sikerrel megküzdhetünk és a mai borárak kedvező alakulása jelzi, a mikor pedig még meglehetősen vámkedvezményt élvez az olasz, mit várhat a termelő jövőre.

Az igaz, hogy erre az új kereskedelmi szerződésre szükség volt. Ha még néhány évig fenn-állt volna a régi szerződés: az agrár kölcsönnel betelepített szőlők gazdái tönkre mentek volna. Nálunk így is a túltermelés következtében a bor-árak nagy árdevolvációja fenyeget, most még a 6 korona 40 filléres vámmal beengedett olcsó olasz bor konkurenciája olyan helyzetet teremtett volna hogy még középtermésű évben is deficitre dolgozott volna a gazda, mert borát elkótyavetyélnie kellett.

Most már a magyar bortermelő derültebben néz a jövő elé és így van az, hogy az olasz kereskedelmi szerződés parlamenti vitája abszolút „közérdektelenség” jegyében vajudik, mert a kiket ebbe a dologban a csizma szorított, azok ma tökéletesen meg vannak nyugtatva, persze még tökéletesebben meg lennének nyugtatva, ha a provizoriumos idő nem lenne az olaszoknak kedvezményül adva.

## Városi közgyűlés.

A város képviselőtestülete e havi rendes közgyűlését f. hó 3-án tartotta.

A közgyűlésen meglehetősen számban megjelent városi képviselők a legtöbb tárgynál szó nélkül elfogadták a javaslatot.

Az ülés elején egy interpellációt intézett Szová Ferenc képviselő a polgármesterhez, hogy a városi ingatlanokról kívánt kimutatást mért nem terjeszti elő

## Tárgya.

### Nóta.

A cimbalom jaj de hallgat,  
A hegedű de nem jajgat . . .  
Hej de csöndes ez a csárda,  
Nincs benn legény, nincs benn árva!  
Mert ha volna, ha volna:  
Beleölné pénzét, buját  
A borba, a borba.

Hadd legyen a csárda hangos:  
Te hegedűs, te cimbalmos!  
Egy két fillér a zsebemben,  
Tenger bánat a szivemben!  
Szabadíts meg te tőle:  
— Hajnal tájig, virradásig  
Muzsikáld ki belőle!

Lampérth Géza.

## A nyugalmas röv.

Irta: Kóbor Ferenc.

(Lapunk jogosított kiadása.)

Az operában, Faust első felvonása után, a folyosón összeütköztem Peval Gyulával. Tíz esztendeje nem lát-tam; ő se engem. Nagyon megörültem a nem várt viszontlátásnak, mint mindig, valahányszor a véletlen összehoz emberekkel, kiket magam sohse keresnék fel. És érdeklődtem viselt dolgai iránt, amint hát illik is érdeklődni a jó barát iránt a múlt és a jövőndő viszont nem látás közé eső tíz perc alatt

— Nem voltál Pesten? — kérdeztem.  
— Dehogyan nem. Ki se mozdulok innen. A hivatal is ideköt, meg a családom is.  
— Családod van? Derék. Gyakran jársz az operába?

— En? Soha! — szolt oly hangon, mintha apagyilkosság vádját hártaná el magától.  
— Szabadjegyet kaptam, különben most sem vol-nék itt.

Erre a kijelentésre kezdett érdekelni Peval. Végig néztem rajta s egyszerre világosan láttam őt magam előtt, amilyen 10 esztendővel ezelőtt volt. Peval Gyula Hogy így megfélemezhettem róla! A bank legelegán-

sabb hivatalnok volt. Az inge fehérsége fájt a szem-nek, ruházata válogatott finomsága lesujtotta a legön-ézetesebb individualitást is.

S csodálatos, Peval Gyula most is az ő gyűrött ingében, a kefélestől zsiros fekete kabátjában, ráncos diáznóbőr cipőjében és torzouborz szakállával emlékeztet hajdani eleganciájára. Hogy is mondjon csak? Az eleganciáját eilepte a patina, mintha tíz esztendővel eze-lőtt megszűnt volna ruhát váltani s utolsó toillettejét megfogta volna az érceknek ez a nemes rozsdája.

Önérzetes hivatkozása a szabadjegyre, ugyszólván egész biográfiáját foglalja magában. Peval Gyula azelőtt gavallér volt, most a szabadjeggyel henceg. Ő a takarékosság pervenűje. Ez az ember nem változott meg, csak zálogba tette előbbi természetét, melynek most a zálogcéduláját hordja magánál.

Az operában ha Faustot adják, az ember válogat-hat a helyekben. Az én Peval barátom mellém telepe-dett s áradozó beszédességgel kezdte nekem ecsetelni az ő nagy takarékoságát. A bőbeszédűség melylyel önmagát méltatta, jubilaris beszédet mondana saját maga felől, teljesen visszaidézte az ő régi mivoltát. Ni, hisz ez az ember egy cöppet sem változott, csak a kabátja kopott meg. Ennek az embernek nem is volt soha be-csapni való természete, hanem mindenkoron olyan lel-

A legkiválóbb tanárok és orvosoktól mint hathatos szer:

**Sirolin** tüdőbetegségeknél, légzőszervek hurutos bajainál, úgymint idült bronchitis, szá-márhurut és különösen lábbadozóknál influenza után ajánlatik. — Emeli az étvágyat és a testsúlyt, eltávolítja a köhögést és a köpetet és megakadályozza az éjjeli izzadást. — Kellemes azaga és jó íze miatt a gyermekek is szeretik. A gyógyszerárakban ávegankint 4- kor-ért kapható. Figyeljünk, hogy minden üveg alatti óggal legyen ellátva: F. Hoffmann-L. A Hoehe & Co. vegyészeti gyár Basel (Svájc).





